

dette Spørgsmaal. Den ærede Rigsdagsmand gjorde opmærksom paa, at han i sin Tid ønskede Sagen ordnet saaledes, at der ligesom ved andre Embeder blev en Begyndelsesgage, og at den kunde stige ved Alderstillæg; det er jo altsaa kun Begyndelsesgagen, der kan være Tale om ad den administrative Veie at ordne efter vort Forslag, idet vi jo maae haabe, at der, inden der vil blive Tale om Alderstillæg, vil være en Lønningslov, som bestemmer, hvor store disse Alderstillæg skulle være. Jeg seer ikke, at der fra den Side kan være nogen Hindring. Den ærede Rigsdagsmand gjorde endvidere opmærksom paa, at Præstefalbene i Reglen kun stode ledige i sex Uger. Dersom dette Forslag blev vedtaget, maa jeg antage, at den vedkommende Minister snarest muligt vilde søge at danne sig visse Grundregler, hvorfra han kunde gaae ud ved Ordningen af de enkelte Embedsbefættelser, der indtraadte ved Vacance; der maa jo være visse Grundregler, som følges ved den Fremgangsmaade, og naar disse engang ere bragte paa det Rene, saa kan jeg ikke troe, at det vilde være saa vanskeligt, i Løbet af sex Uger for det enkelte Ralds Vedkommende at kunne faae en Afgjørelse, hvad Begyndelsesgagen angaaer. Jeg mener derfor, at der ikke er overveiende Vanskeligheder tilstede, som skulle hindre Vedtagelsen af Forslaget. Hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Bde Valgfreds (Müller) ansøgte, skal jeg ikke opholde mig ved, da Tiden er saa langt fremrykket; jeg skal kun bemærke, naar han siger, at man ikke skal drive denne Sag igjennem paa Grund af, at mange af vore Medborgere ville anfæe et saadant Skridt for en Uretfærdighed og et Dvergreb, at den ærede Rigsdagsmand aldeles ikke lod sig lede af dette Hensyn, da Næringsloven forelaa til Behandling, thi dengang forelaae der bestemte Beviser for, at mange af vore Medborgere ansaae en saadan Lov for en Uretfærdighed og et Dvergreb, men han havde netop den væsentligste Andeel næst efter Ministeren i, at man oversaae dette og gennemførte Næringsloven; jeg vil bede den ærede Rigsdagsmand erindre, at denne Regel altsaa heller ikke for ham gjælder for alle Forhold. Den ærede Rigsdagsmand og, ifald jeg huster

ønskede, at Sagen skulde ordnes administrativt; men det er jo netop det, som Forslaget gaaer ud paa; Forslaget gaaer ud paa, at Sagerne ordnes administrativt, indtil en Lønningslov foreligger; det gaaer ud paa, at det bliver overladt til Administrationen at tage den foreløbige Beslutning derom, gennem Finantsloven forelægge den her og faae den stadfæstet; det er altsaa i Administrationens Haand, at man væsentlig lægger denne Sag, indtil Lønningsloven udkommer, og jeg mener derfor, at den ærede Rigsdagsmand af den Grund maatte kunne være tilbøjelig til at give Forslaget sin Stemme. En æret Rigsdagsmand, saavidt jeg huster fra Veile (Hammerich), har udtalt sig stærkt om Folketikkens Ret og tillige om, at man ved Bispetikkens Inddragning har berøvet den Noget; jeg troer, at det er Noget, som jeg ikke behøver videre at imødegaae; jeg troer, at denne Udtalelse er saa ganske enkeltstaaende, at man ganske rolig kan lade den blive staaende hos de Enkelte, hvor den endnu maatte findes. Han udtalte dernæst en Sætning, som det forekommer mig, maatte gjøre ham selv tvivlraadig om den Paastands Rigtighed, som han udtalte, han sagde nemlig, at Præsterne havde kjøbt deres Præstegaarde; om det netop var det Ord „kjøbt“, han brugte, skal jeg ikke kunne sige saa nøie, men Meningen af det, han sagde, var ialfald, at de satte deres Penge i Præstegaarden, og at dette beviser, at de vare Folketikkens Eiendom; denne Sætning beviser netop, at den ærede Rigsdagsmands Anskuelse er feilagtig, thi enhver Præst vilde vistnok protestere imod, at hans Penge er Folketikkens Eiendom; jeg troer ikke, at han heri vil finde Medhold hos Præsterne her i Landet. Den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (H. Hage) har talt om, at Tienden er noget saa ganske Eget, at den ikke kan sættes i Klasse med de almindelige Skatter og Indtægter, som Landet ellers har, og han har til Styrke derfor anført, at vor Valglov bestemmer, at Tienden ikke skal medregnes blandt Skatterne, naar der med Hensyn til Udgifter er Tale om at blive valgbar paa Grund af de Skatter, der ydes; men han har ikke erindret, at Tienden regnes med, hvor den er en Indtægt; naar hans Raisonnement skal